

avstro-ogerske nagodbe. O tej stvari govorimo posebej. — 17. oktobra se je pečala zbornica z najnostnimi predlogi. Najprve se je razpravljalo o predlogu glede boja za zboljšanje plač, ki ga peljejo železniški uslužbenici. Govorili so posl. Buržival (češki rad.), dr. Ellenbogen (soc.) Kröy itd. Železniški minister dr. Derschatta je nato izjavil, da je vse storil, da bi opravičenim željam železniških uslužbencev ugodil. Tudi o razmerah ne železnicah je držal minister Derschatta daljši govor. Na tej seji je prišlo tudi do burnih preprirov med socialisti in grofom Sternbergom. Dne 18. oktobra se je sprejel dr. Ellenbognov predlog glede teh razmer. Zbornica je pričela razpravljati najnostni predlog soc. demokratov glede pomiloščenja dveh zaradi surovosti obsojenih podčastnikov na Dunaju. Posl. Resel je razjasnil stvar (o kateri govorimo še posebej). Napadal je hudo deželnoobrambenega ministra in rekel, da so taki slučaji posledica slabe izobrazbe oficirjev. Vojaki so oficirjem dostikrat le material za trpinčenje. Še huje je stvar s podčastniki; najboljši podčastnik je tisti, ki trpinči vojake najhuje. Vojaki pričakujejo komaj vojsko, pa ne da bi na sovražnika streljali, temveč da bi s svojimi predpostavljenimi obračunili. Za Reslom je govoril minister Latscher. Posl. Kunschach je rekel, da je najmanj vojaške discipline v krogih najvišjih častnikov. Omenil je še razne druge slučaje trpinčenja. Posl. pl. Stransky je dejal, da je minister s svojim enim govorom vojaški stvari in vplivu več škodoval, nego je v 40 letih koristil. Potem je klobasal zmešani grof Sternberg svoje smrkolinske neumnosti. Posl. Schuhmeier je rekel, da se domobranski minister sploh ne bi smel več v zbornici pokazati. Končno se je sprejel predlog ednoglano. Neki drugi predlog posl. Kloufaca pa je bil odklonjen. — 22. okt. je razpravljala zbornica najnostne predloge. V prvi vrsti je prišel predlog posl. Krausa (nemški radik.) glede draginje in podražavljenja rudnikov na razpravo. Češki pijani grof Sternberg je napravil zopet škandal in bi ga socialisti kmalu prelasli. Po daljši debati se je sprejel Krausov predlog, ki se glasi tako-le: 1. Vlada naj prevzame prodajo premoga iz državnih rudnikov v lastno režijo. 2. Vlada naj poveča državno posest na rudnikih, da bode zamogla vplivati na cene premoga. 4. Vlada naj stori vse, da se konča oderuštvo s premogom in naj izvrši preddela, da se rudniki podržavijo. Ta sklep je velevažen, kajti rudniški magnati so pač največji oderuhi! Zbornica je razpravljala potem o najnostnem predlogu glede kartelov. Razpravo se je pretrgalo. —

Dopisi.

Kačji dol pri Podplatu. Slavno uredništvo Štajerca! Zadnja številka „Slov. Gospodarja“ se zaletava zopet v Sentjursko podružnico kmetijskih družbe, napada in obrekuje mojega brata, češ da „nemškutari“ z podružnico, kar je baje že trdila — celjska „Domovina“, pristavi pa še, da mešetari tudi za „Narodno Stranko.“ — Ni mi sicer znano, kje je „Slov. Gospodar“ vse to izvedel, gotovo pa je v Sentjurji poročevalec, kateri si šteje o največjo „narodno zasluge“, če kritizira, napada in obrekuje ljudi. Tako je pred leti surovo napadal mojega očeta, ko smo otroci kupili rajni materi nagrobni spominček z nemškimi napisom, spodtikal pa se je ravno na tem, ako ravno je veliko nemških spominčkov na Sentjurskem mirodvoru, ja še celo bivši slovenski državni poslanec Hugo vitez Berks in njegova soproga počivata mirno pod nemškimi napisom. Gospoda poročevalca prosim, da si vzame nekoliko časa in se prepriča, koliko dobrega gospodarskega dela je podružnica v kratkem času svojega obstanka storila. Našteto naj bode le nekatero: podružnica je preskrbela za ude in neude okoli 20 goltnih cevi (Schlundröhren) za slučaj napenjanja pri govedu, 2 travniški brani, več škroplenic za dreve in trjeve, priredila celo vrsto koristnih gospodarskih predavanj, drenažni tečaj itd. nabavila je dalje skupnim potom razne gospodarske potrebščine, preskrbela trem posestnikom za polovico cene lepe bike in šesterim po jako znižani ceni marjasce. — Kakor poznam razmere, smem pač trditi, da je sentjurska podružnica ena izmed najdelavnejših na Spodnjem Štajerju! Pri zborovanjih imenovane podružnice

sem večkrat govoril in kakor mora to med drugimi tudi č. g. župniku znano biti, vedno povdarjal, da ne pozna kmetijska družba nobene strankarske politike, in tudi podružnice imajo ji na tej poti slediti, (Opomba uredništva: Berite uvodni članek „Štajerca“ št. 42 I) ker le na tak način zamorejo gospodarski napredek, kmečko organizacijo in stanovsko zavednost pospeševati. Da pa č. g. župnik ni prišel k volitvi, akoravno je bil vabljen in da ogledni kmet gospod Žvegler ni hotel sprejeti mesto odbornika, zato pač moj brat kot tajnik kmet. podružnice ne more biti odgovoren. Da se pri poslovanju z kmetijsko družbo poslužuje nemščine, ni le samo iz praktičnega temveč tudi iz stališča agrarne organizacije hvalevredno in opravičeno, da pa je kot oseba pri zadnjih volitvah bil v taboru g. Robleka, je to njegova privatna stvar in gotovo najmanj toliko častno, kakor da bi bil v nasprotnem taboru; — geslo „kmet s kmetom“ oživlja se vedno bolj! Zakaj toraj zabijate, gospod neimenovani dopisnik, klin tam, kjer ni na mestu? Ako ste kmet, Vas prosim javno, pomagajte širiti in ne rušiti kmetijsko podružnico, katero plodonosno dela za Sentjur in okolico. Z takim nastopom pa le utežite podružnični delovanje in ji neposredno tudi lahko škodujete na mestu, kjer izvirajo podpore! Imenujte mi Vaše cenjeno ime in pripravljen sem, Vam še več o tem pojasniti, sicer pa ima g. Žvegler pismo od mene, katero Vam kaže moje stališče. Mojo lastno osebo proti neznanemu dopisniku ne bodem branil, pa vendar smem trditi da dokler pojde moj brat ravno pet in če prav — za menoj, ga ne čaka — sramota. Vkljub vsem napadom slovenske javnosti izjavim, da se čutim še vedno kristjana in domoljuba; da pa grem svojo pot, mi ne zamerite! Kačji dol 22/10. 1907. Andrej Drofenig, kmetovalec.

Brežica na Savi. Globoka žalost nas obide, ko moramo vsem prijateljem in znancem naznaniti, da se je večni previdnosti depadlo, odpoklicati našega ljubega dr. Josipa Strašek iz naših krajev in ga odposlati v nebeške pokrajine Kranjske. To je za znanost (!) žalostna vest. Ali mi se moramo popečati še enkrat z računom okraja, o katerem je govoril neki Strašekovi prijatelj v Benkovičevem zakonem lističu. Ta listič je pisal, da je izdal okraj v zadnjih 3 letih letno čez 5.000 K za zdravniške stroške in bode moral plačati Straškeu 3000 K procesnih stroškov ter 1200 K povrniti. Stvar je pa ta-le: Prejšnji okrajni odbor je napravil z dr. Strašekom in le zanj pogodbo; zgodilo se to ni postavnim potem in se je zaradi tega pogodba razveljavila. Posledica je bila, da dr. Benko-Cvenkanič ni spravljal v žep mastne ekspenzarje v znesku 3000 K, dr. Strašek pa ni dobil zahtevanih 1200 K. Ni izključeno, da se bode nepravilno izplačane stroške nazaj zahtevale. In potem se podre morda neka hiša v Brežicah, ki ima sicer itak že velika bremena.

Sv. Jurju ob južni žel. Slučajno sem prišel 10. okt. po opravkih pri sv. Jurju v neko gostilno. Nakrat vidim, ko pripelje natakarcica neko ne več mlado ali pijano žensko in jo spravi v posebno sobo k počitku. Čez nekaj časa pride tudi neki župnik in pije pri isti mizi. Ko se župnik odpravlja na svoj voz, vzame dobrorejeno pijano žensko seboj. Ta je še na vozu godrnjala, da ji je težko, ker je pijana. Ali župnik jo je tolažil, češ to ni nič hudega. Ko se ženska poleg župnika na desno stran vade in se voz odpelje, vpraša neki hudomušni kmet gostilničarko: „Ali je ta duhovnik že oženjen ali gre jutri k poroki?“ Zakaj vera peša?

Sv. Križ nad Mariborom. Eno izmed preteklih nedelj smo imeli pri nas hudo nevihto. Sicer niso črni oblaki pokrili naših gor, tudi ni tulil vihar in padala toča, pač pa so naš prečastiti gospodek udrihali po slabih časnikihi — mislili so na tebe, dragi „Štajerc“ — in so se tako močno razburjali, kakor da bi jih že sam peklenšček držal za nogico ter jih vlekel v večni ogenj. Po maši smo se moške pogovarjali od časopisov. Nekateri so rekli, da so politiki jučji duhovniki proti naprednim listom, ker imajo slabo vest in se zato bojijo, da bi večina ljudstva ne spoznala grabežljivih volkov v ovčjih kožuhih. Drugi so zopet pravili: vsak berač hvali svojo torbo in zmerja črez sosedovo; zakaj bi torej klerikalci ne hvalili svojih lažnivih

cot in ne tolkli po resnicoljubnih časnikihi. No jaz pa nisem takšen nevernik in sem bil tiho. Na potu proti domu sem se izposodil „Gospodarja“ in „Naš Dom“ in jih položil na mizo poleg „Štajerca.“ Potem sem si zažgal pipo in premišljeval pridigo od slabih časnikihi. Dolga sem premišljeval, se pri tem spomnil na maršal kaj in na enkrat napravil tale sklep: kaj bi gledal in mislil in mislil, rajši se prepričaj, kateri časopis je slab! In vzel sem v roke „Gospodarja.“ Njegov papir se mi je zdel slab in čuditi sem se moral, kako more tako tanek papirček prenesti toliko laži in hujskanja. Od papirja je puhtel nek hud žveplenast duh. Mislim, tako mora dišati v peklu, kjer vlada večno sovražstvo. Nič boljši ni bil „Naš Dom“ — zdelo se mi je samo, da je še bolj po zveplju smrdel kakor njegov oče. Končno vzamem Tebe „Štajerc“, v roke in Te preiskujem. Dišal si lepo ko ljuba rožica, pa tvoj papir je bil veliko, veliko presterab — toraj si „res slab“ časnik, kakor nekateri duhovniki pridigujejo. Ker pa rad ubogam duhovne pastirje in ker imam Tebe prisrčno rad, Te prav lepo prosim, izhajaj rajši na trdem pergamentu in noben klerikalni čuk ne bode več mogel reči, da si slab. Razven tega bi na močnem pergamentu lahko prinesel veliko bolj mastne novice ko pa v svoji zdajšnji mehki obleki. Koliko takih novic bi Ti lahko poslal samo jaz! Popisal bi tistega steklega popa, ki je pred par meseci na prižnici preklel poštno kmetico, ki že davno počiva v hladnem grobu in ki ni nič drugega zakrivila, kakor da je rodila vrlega naprednega moža, katerega vsi ljubimo in spoštujemo. Kričal je: „Prokleta mati, ki ga je rodila!“ — Naslikal bi tvojega zagriženega sovražnika župnika M., ki je zapravlil veliko cerkvenega denarja. — Pokazal bi sveta, kako neki drugi maziljenec spoštuje četrto in šesto božjo zapoved in še marsikaj žalostnega, tako žalostnega, da bi se še zemlja stresla, če bi bila živa, ko bi to izvedela. Kaj bi vse klerikalni hujskači počenjali, ako bi ne bilo tebel! Ti saj tu in tam katerega malo postriglaš ter druge s tem posvariš. Zato pa, dragi „Štajerc“, le korajžno nas zastopaj! Samo papir si pri skrbi bolj trden, da ne boš „slab“ ampak močan časopis!

Svetinje pri Ormožu. Predragi „Štajerc“, sprejmi tudi ta-le dopis v svoje predale. Hvala Bogu je bila letos pri nas dobra trgatev, kjer so se pred par leti novi nasadi napravili. Veselo bi bilo v naši fari, ko bi nas župnik ne napadal vedno iz prižnice. Kaplan mu pri temu sledi, čeprav je komaj par dni tukaj v Svetinji. Gospoda pravita, da so kmetje dali slabo moštno zbirco in da so ju s slabimi besedami sprejeli. Ja vprašamo vas, g. Bohanec: ali veste, kaj koštago gorice, kaj košta rigolnajo, kako se trdijo viničarji od rane pomladi do trde zime za dnevno plačo 30 krajcarjev? Z solznimi očmi upamo, da se nam bode naš položaj zboljšal. Ali kako naj bi viničar kaj dosegel: komaj je kmet kaj namlatil, je že župnik z vrečo pri hrami; zdaj je vinska trgatev in že stoji kaplan pri kadl! G. Bohanec pa pravi, naj bi kaplan še eno zbirco za zrnje imel. Napodi jih kmet, ako pridejo, saj jim nisi ničesar dolžan. Ako se pa duhovnikom slabo godi, si lahko svoj stan izboljšajo in spremenijo. Mi viničarji bi to radi storili, pa nimamo nikakoršnih dohodkov in nobene zbirce. Kmet, napreduj, pokaži črni sukni hrbet, potem bodeš lahko viničarju plačo zboljšal, fehtati po vasi pa bode prepovedano.

Več viničarjev iz fare.

Sv. Jakob v Slov. gor. Oglejmo si še nekoliko našega ljubeznivega kaplana Rabuzeka. Ta prištenanti palček Rabuzek je poslal v zadnjo številko „Štajerca“ kar dva popravka, za katere smo mu pa vsi jako hvaležni, ker nam je pripravljal s tem prav veliko smeha. Smo se pač enkrat prav pošteno smejali. Ljubi Jaka! Najbolj smo se ti pa smejali, ker si pisal našemu „Štajercu“ da hodiš Kapinovemu Hanzeju čevlje meriti. Mi še ne vedaš tega nismo vedeli. Le tako naprej, da postaneš pravi mojster. Naš Rabuzek je tudi pisal, da ne jaga po župniji, da ne zahaja pogosto k čevljaru h Kapinovemu Hanzeju, da ne hodi umazan ampak pošteno in snažno oblečen itd. Mi pa pravimo: Palček Rabuzek še vedno jaga po župniji, zahaja skoraj vsak dan k čevljaru Kapinovemu Anzeju in ga

mo večkrat prav umazanega pod osmero vomanje klobukom! Ljubi snažni Jaka! Ali ne kot „božji namestnik“, da je lagati greh? Menda nam je znano, da ti je greh deveta briga. Lahodnjak pa ve! „Jokl, nar. Geduld!“ Iz Škofje vasi pri Vojniku. Nekdo ima veliko veselje, g. zdravnika dr. Breschnika neprenehoma v „Domovini“ pokrivem napadati, med drugim 7. oktobra, mu vse mogoče laži izmišlja, ter od njega zahtevati, da bi moral celo poklati, in se kot izvrsten pevec nikdar oglasiti, potem ko imajo vsi drugi Slovenci dovoljenje, da ljubijo večer do pozne ure vriskati in popevati, a naj jim bo. Lepše je odkrit, vesel in kane volje biti, kakor pa hudobni, obrekljivi, ljubivi potuhnjene! Prav veseli in hvaležni smo, da je prišel dr. Breschnik k nam, ker vsi mihi, ki so ga že kedaj potrebovali, se o njem hvaležno izrekajo, ker se mu povsodi v pravljenju posreči. Slovenskega jezika je tudi popolnoma zmogel kot slovenski rojak, sicer bi ne bral vse mogoče slovenske časopise, zato se tudi prvi Slovenci k njemu zatekajo. Da bi on Slovence sovražil, je grdo, hudobno obdolženje. Imogrede želimo gospodu dr. Breschniku vse dobro k njegovi ženitvi s gospodično Berdajevno hčerjo.

Šent Kunguta na Pohorju. Nes Ti pa maram par besedic pijat in Ti naznosit de kelku sovražnikov de madeš. Meni bi ga ži rodi na vsok arm iz rauk stargali. Tuti noš guspauđ fajmular par Šenkungarti, so nas, tiste ku Šajerca beremo posilem hkli hoau sprovit de bi ga nej ve ne broli; pusabnu par volitvi, tej smu bli ni pogubleni deri bereme tebe lubi Šajerc; pa ni ne dize, se te ne pustim če glih darve pu meni mičejo. Se na tau glej de ga bomo zmiram prišno dobivali. En farman

Novice.

Naš „kmetški koledar“ je skoraj izgotovljen in ga bomo prihodnji teden razpošiljati pričeli. Obsegal bo skupno 112 strani s celo vrsto slik. Iz vsebine omenimo za danes: 1. Planke: „Kmet, pomni da je glavni stebel svojega gospodarstva travnik“; — „O vinogradništvu“; — „Čebalarenje s panji s premakljivimi čeli“; — „Mesečna navodila za čebelorejce“; — „Koliko tobaka se porabi“; — „Najhitrejša žival“; — „Vojska in pijančevanje“; — „Zmaj ali lindwurm“; — „Ruska revolucija“ itd. — 2. Povesti: „Glibanjeva župa“ (v ormužem narečju); — „Za vse tole dauber stojim“ (v bahorskem narečju) itd. — 3. Pjesni: „Venezia“; — „Rudarska“; — „Poharska“ itd. Nadalje gospodarske drobtinice, smešnice, seznamek sejmov na Štajerskem in Koroškem itd. — Kakor že poročano, je cena koledarja 1 e 30 krajcarjev. Kdor proda 10 koledarjev, dobi enega zastoj. Najbolje je, da se pošlje denar (s poštino vred) naprej ali pa da se naroči po povzetju. Poština znaša za 1 komad 10 vinarjev. Večji del koledarjeve naklade smo že prodali. Kdor hoče torej koledar dobiti, naj se nemudoma naroči, kajti drugače bi zamogel prepozno priti. Ne pustite se zapeljati, da bi kupovali kakšni drugi koledar ali one prvaške stranke. Edino naš koledar, to je „Štajerčev kmetški koledar“, vam nudi za male denarje veliko gradiva. Kdor si ga letos naroči, ta mu bode ostal zvest, dokler bode izhajal. Torej še enkrat: Naročite si koledar.

Opično posnemanje je danes „taktika“ in „politika“ novo pečene „narodne stranke“. Kar opazijo pri nas, to napravijo tudi sami. Ko bi mi danes v Dravo poskočili, bi to jutri „narodci“ tudi storili. Evo dokaz: Ko smo mi svojim čitateljem naznanili, da izide koncem tega meseca „Štajerčev kmetški koledar“, je postal hudi nemir v uredniških prostorih „Narodnega lista“. Urednik Vekoslav Spindler je skakal okoli, si pulil lase, preklinjal in vpil: „Ta presneti „Štajerc“, kar noče ponehati, noče poginiti, pa čeprav smo to tisočkrat že naznanili. Zdaj izda celo svojo pratiko, — o sveti Otir, kaj naj storimo?“ Tako je jamar mladi Spindler. Nakrat pa je prišla misel: „Storimo isto,“ je zagromel in novo pečena „narodna stranka“, odnosno njeni glavni odbor je sklenil, izdati še letos svoj „slovenski kmetški

koledar“. „Hahaha! Opična navada posnemanja, katere se pa prav nič ne bojimo! Ne bojimo se tega Spindlerjevega koledarja, ker dobro vemo, da ga noben kmet čital ne bode. Kajti danes vedo kmetje že dobro, da je „narodna stranka“ pač dohtarska, nikdar pa ne kmetška. Za Spindlerjeve pesniške proizvode pa se štajerski kmeti ne bodo ogrevali, posebno odkar jih je slovenska kritika neljubezno ocenila. Bojimo se torej Spindlerjevega koledarja ne, pa čeprav je prevzel ime od našega, da bi ljudem temlažje pesek v oči trosil. Sicer je pa koledar celjskih prvaških dohtarjev itak veliko prepozno prišel. Mi smo velikansko naklado svojega koledarja že skoraj razprodali, tako da nam preostaja le še par sto izvodov. Kmetje bodo že pridno v našem koledarju čitali, ko bode Spindlerjeva pratika šele v mašino romala. Zu spät, zu spät, edler Ritter! Opozarjamo v tem le naše prijatelje, naj se ne pustijo opehariti, da bi vzeli od kakšnega nasilneža Spindlerjev koledar, ki nosi ime „Slovenski kmetški koledar“. Edino pravi koledar za štajersko-koroške kmetje je „Štajerčev kmetški koledar“.

Zopet novi prvaški list. Ljubljanski župan Hribar je pričel izdajati zopet novi prvaški list „Slovenijo“. Liberalni prvaki so se menda „Slov. Naroda“ naveličali. Le pobijajte se, fantje!

Iz Spodnje-Štajerskega.

Podlost, — to je geslo tistega ljubljanskega lističa, za katerega nosi moralno odgovornost prvaški advokat dr. Jurtela. Mi se sicer po navadi ne oziramo na pisarje te cunje, kajti pomanjkuje nam zato časa in prostora. Za danes naj napravimo izjemo! Članek „Taki so, zato proč z njimi“ je namreč izraz propalosti, kakor se ga čita malokdaj v velikomških revolverskih listih. Listič javka, da so „Ornig in njegovi pristaši oropali z nepostavnimi in krivičnimi sredstvi“ ptujski okraj za čeno. Pasji bič — edini odgovor na to podlost! In če govori list potem o „podkupovanju“, je to višek lopovstva. Kako daleč mora človek pasti, da se upa tako lagati! Laž je, da se je odzelo kmetom po g. Ornigu volilno pravico. Pošteni kmetje itak ne marajo za tiste prvaške izsealce, ki so prodajali po dvojni ceni svoj les in kradli naravnost ljudstvu denar iz žepa. Da so se okrajne doklade zvišale, so to krivi v prvi vrsti prvaki, ki so napravili velikansko svoto dolga, vkljub temu da so celo gospodarstvo zanemarili. Kar pa pravi o podporah, je smešno. Dolej so dobivali dostikrat le tisti kmeti, ki so bili prvaški podrepniki, podpore. In s to lumparijo se mora ponehati... Jurtela, vi ste duša teh laži, kajti vi ste komendant ljubljanske cunje! Le potrpite, obračunali bomo kmalu!

Jurtela-Plojev „lajbžurnal“, ki nosi lažnivo ime „Novi slovenski Štajerc“, piše, da je bil naš urednik pred ptujsko okrajno sodnijo obsojen. Mi plačamo 1000 kron, ako dokaže lažnik v Ljubljani, da je bil g. Linhart sploh enkrat v življenju v Ptuj obsojen. Istotako plačamo to svoto, ako dokaže, da je bil g. Linhart „že zopet“ obsojen. Stvar je edino ta, da je mari-borska sodnija izrekla neko obsodbo, ki je pa tako kričča, da smo se pritožili na najvišje sodišče, ki jo bode gotovo razveljavilo. In klerikalni kmet Vidočnik, ki se je dal v to tožbo zapeljati, bode plačal troške, da bo joj. Le potrpljenje, črni lažniki!

Voditelji „narodne stranke“ so skoraj izključeno prvaški dohtarji. Na shodih imajo ti ljudje gladke jezike in medene obljube. Ali v dejanju pozabijo prav radi ljubezen do naroda. Evo slučaj: Med državnoborskim volilnim bojem se je pojavil na naprednih shodih tudi kmet Ločič iz Trnovelj. Mož je govoril navdušeno za kmetako stvar in proti politikujoči duhovščini. Nehoté je bil dobri agitator za „narodno stranko“, ker je mislil, da je to res ljudska, pravična stranka. Celjski advokati so moža tudi na razne shode pošiljali. No, kmetu se je zgodila nesreča, da mu je neki voznik otroka povoz. Mož vpraša valed tega dr. Juro Hrašovec, če bi kaj s tožbo opravil. Hrašovec pa je kar tožbo napravil, dasi tudi je bil otrok nesreče sam kriv. Prišlo je do sedem obravnav le pri okr. sodnji. In konec? Tožitelj Ločičnik je tožbo zgubil, —

Hrašovec pa je od njega 200 kron zahteval. Ločičnik je prosil, naj mu troške zmanjša, ali dr. Hrašovec tega seveda ni hotel storiti. Zdaj mora kmet zadnjo žival prodati, kajti drugače pride rubež. Tako delajo „narodni“ voditelji z ljudstvom!

Iz Št. Vida pri Ptuj se nam poroča, da je pričel tamošnji učitelj Rosbaut neumnost niganjati. Ta Rosbaut nam je bil doslej le vsled tega znan, ker se o njemu govori, da je zagriženi sovražnik rujnega vina (?). Zdaj je pričel mož „politikovati“. 13. oktobra je dobil neke celi koš tiste smradljive ljubljanske cunje, katero je uredničil šnopsarski Križman z ukradenimi naslovi. Danes je ta cunja glasilo tistega hofrata Ploja, katerega ne mara nikdo več: ne vlada, ne volilci, ne lastna žena! Učiteljček Rosbaut pa razširja to cunjo. Omenjenega dne jo je razpoložil na mostu v Št. Vidu in na raznih drugih krajih. Misli je menda, da se bode kakšni naprednak zaradi tega badestega izzivanja razjezil. Prosil je menda, da bi ga kakšni napredni kmet za nšesa prijel in mu povedal, da ne živi od Plojevih grošov temveč od krvavega kmetškega denarja. Ali ljudje v Št. Vidu so pre pametni, da bi se jezili zaradi enega Rosbauta. Mi pa tudi ne! Ogledali si pa bomo tega učitelja ob priliki natančneje.

Posojilnica v Brežicah izdaja reklamne listke. Imenuje jih „naznanila“ in so obenem „opomini“, za katere mora srečni dobitelj 40 vinarjev plačati. Hm, hm! Na konci teh reklamnih listkov je zapisano: „Priporoča se tudi lastno, dobro urejeno gostilno; tu se točijo le domača pristna vina in je na razpolaganje veliko slovenskih časopisov“. Ni pa zapisano, da je v tej prvaški štarni na razpolago tudi dovolj „narodnih pečenek“ ter v gotovih alučajih tudi pasjih bičev... Kaj ne, g. Benko-Cvenkanič?

Obsojeni črnuhi. Poročali smo opetovano o neznosni gonji, ki so jo vprizorili v Dobrni-Neuhauzu črnuhi. Voditelja te gonje sta bila župnik Kukovic in kaplan Schreiner. Zadnji je uresničil neko „izobraževalno“ društvo, v katerem je pa mlade fantaline tako posorovel, da si ni bil noben naprednjak več življenja svesti. Naravno, da so palagama tudi gostje kopališča izostajali, kajti vse se je naveličalo dirjanje te črne garde. Dobro je bilo le to, da so orožniki svojo dolžnost storili in se brezstrankarsko držali. Ali zato so pričeli klerikalni hujšakci orožnike sovražiti in jih popolnoma po krivici vsega mogočega obdolževati. Napravilo se je tudi disciplinarno preiskavo proti orožnikom, ki pa je končala z dokazom, do so farska naznanila popolnoma nevtemeljena. Zdaj so orožniki sulico obrnili in tožili klerikalce. Pri prvi razpravi so bili obsojeni: kaplan Schreiner na 70 K globe ali 7 dni zapora, župnik Kukovic na 30 K ali 3 dni, Joh. Weber in Jurij Bržnik na 50 K ali 5 dni, F. Jevnišek, F. Pušnik, J. Dugajner, M. Jamnikar, Jos. Verdev in A. Richter na 30 K ali 3 dni zapora. Črnuhi niso imeli s tem dosti in so se pritožili. Ali prizivno sodišče je prvo sodbo potrdilo. S tem je pred sodiščem brezvestno počenje Kukavica in Schreinerja dokazano. Kaj bode storila cerkvena oblast? Orožniki naj pazijo i naprej ne črnosukneže in naj jim dokažejo, da veljajo postavte za vse in tudi za hujšakače v duhovski kuti.

Shod mašnikov v Kostrivnici. Zadnjo sredo so imeli gospodje duhovniki šmarskega, rogaškega in kozjanskega okraja v kostrivniškem farovžu shod. Resnici na ljubo potrdimo, da niso vsi prišli; kar je mirnih, ti so raje izostali! Sklicatelj je bil g. Gomilšek, župnik pri Sv. Petru v Medv. Selu in potovalni učitelj za „Marijine družbe“. Kakor se je izvedilo, je predsedovala temu shodu milostljiva gospa Ogrizek od Sv. Križa namesto kakega dekana; to težavno službo opravljati pa ji je baje nadžupnik Korošec pomagal... Seveda so črni zborovalci tudi čez „Štajerca“ udrihali. Posebno si ga je privoščil Gomilšek, ki postaja v zadnjem času sploh nadležen kot podrepna muha in s katerim bode treba zopet enkrat pošteno obračunati. Spominjajte se nazaj, g. Gomilšek, kaj vse imate na vesti in koliko madežev ima vaša črna, duhovniška duša! Ali pa jih bomo mi našli, kajti vaših laži v klerikalnih cunjah se itak ne bojimo! Druge nesreče so na tem duhovniškem „shodu“ ni zgodilo...